

Jak moderní technologie změnily náš život

Denisa Brandtnerová, tercie

Sním.... Ležím na louce plné rozkvetlých květin, jedna krásnější než druhá, okolo mě poletují včelky, motýlci, slyším pouze hlasy přírody.... Pozoruji, jak plují mraky na nebi, jak je pohání vítr, jaké obrazce vytvářejí, na nic v tu chvíli nemyslím, nic mě nerozptyluje.....Bum.... Ach, to bylo pouze snění, zpátky do reality....

Na mém stolku leží telefon, v posteli vedle knížky mám položený tablet a ze stolu na mě svítí obrazovka našeho notebooku. Právě píšu domácí úkol, bez internetu se bohužel neobejdu, tak hledám informace na netu a do toho odepisuji svým kamarádkám na věci, které jsme si nestihly říci ve škole....Asi nejspíš nebyl čas.....Anebo je to takto lepší??? Řekneme si i něco více???

Jdu se podívat za svým bratrem, co právě dělá,... a „překvapivě“ zjišťuji, že pokud nejsou naši doma, tak neustále „paří“ na svém tabletu a hraje ty svoje „vypečené“ hry... projíždí motorkou mezi zátarasy, prsty mu kmitají po displeji. Jak se mu ve hře daří, lze zjistit podle grimas v obličejí.... Vyloženě ho vyrušuji otázkou: „Pojď, Šimone, na chvíli ven, než dorazí naši z práce, vezmeme si třeba brusle a půjdeme jezdit...“ „Né, teď to nejde, mám rozdělaný třetí level a nemám čas...“. Už mě asi ani nezaráží jeho odpověď, nejspíš by mu asi něco uteklo, kdyby to na chvíli přerušil a vrátil se k tomu za dvě hodiny. Asi je i z té jízdy fyzicky pořádně unaven.....I když je mu teprve deset, tak mu tyto moderní technologie mění snad každou volnou minutu jeho volného času....drahocenného času mezi školou a spánkem, kterou by mohl podle názoru mého dědy využít daleko lépe....

Hrádecký děda vždy miloval přírodu.... Je to starý tramp (jak o sobě sám říká...). A příroda ho neustále k sobě volá a táhne...Na chatě u řeky je myslím nejšťastnějším člověkem....Rád ale objevuje i nepoznané. Když jsme u nich na víkend, vždy naplánuje na sobotu nějaký výlet do končin, kde jsme ještě nebyli. V pátek večer „brouzdáme“ společně po internetu, zjišťujeme nejlepší trasy a spojení, vyhledáváme v okolí restaurace, kam se půjdeme nacpat, plánujeme snad každou hodinu.... „Dědo, baví Tě internet? „Nebaví, ale je to s ním jednodušší...Můžeš si najít vše co potřebuješ... přesné spojení, abychom nemuseli nikde na nádraží čekat, můžeme si vytisknout mapu, abychom nebloudili... a i když zabloudíme, tak se připojíme a navigace nás navede na správnou cestu...je to takový malý skrytý pomocník, aby se nám ten náš výlet do přírody povedl...“ Vždy je to s dědou malé dobrodružství, protože i přes veškeré plánování mu v těle koluje krev dobrodruha, takže stejně vždy sejde z cesty a pravidelně zabloudíme... Snaží se objevovat nepoznaná zákoutí i přes veškerou moderní „navigaci“ života....

To druhý děda je na tom „trochu“ jinak.... Asi začal z jiné strany objevovat „krásy přírody“ internetu....Celý život pracoval manuálně, jako automechanik nepotřeboval technologie, jen svoje ruce a najednou v důchodu se mu naskytl jiný rozměr, a tak jen brouzdá, brouzdá a brouzdá... Ať je ráno, poledne, večer, či brzká ranní hodina....

Sleduje pohyb letadel nad Evropou, kolik a kde je v moři stupňů, jaký fouká kde vítr, ale nikam se sám nevypraví.... Zjišťuje, kde vyrostla nová rozhledna, kolik má schodů, jakou výšku, ale nikdy se tam nevydá...Co všechno se má jíst, aby byl člověk nejzdravější, ale nakonec si dá k obědu svojí oblíbenou krkovičku....“Dědo, co tam pořád hledáš?“ „Samé potřebné a důležité věci, které musím vědět a znát...“ „A k čemu Ti budou?“ „Abych je pak

mohl v životě použít“.... „A kdy to bude, dědo?“ „Až budu mít více času....“ Asi tím myslí, až bude mít čas se vydat na nějaký výlet a prožít svůj život bez blikající obrazovky....

Připadá mi, že lidé, kteří propadli kouzlu internetu, ztrácejí svoje možnosti žít tak, jak by oni sami chtěli...Jsou obklopeni virtuálním světem a spoustu hodin věnují tomu, že si čtou názory jiných a podle toho se pak snaží sami řídit. Mě stále ještě nepohltilo kouzlo Facebooku, snažím se odolávat, aby mi právě zbylo trochu „mého“ času i na čtení knížek, malování, jízdu na bruslích.

Veškeré moderní technologie, které nám nynější život poskytuje, jsou ale i přese všechno špatné naprosto super. Myslím, že nás skvěle pohánějí dopředu, vzdělávají nás, poskytují nám naprosto nevídané možnosti... jako třeba bráškoví pomáhají při stavbě lega, dědovi ukazují dopředu počasí, babičce pomáhají při objevování nových receptů, tátovi a mámě poskytují důležité informace k práci, já se při učení bez nich neobejdu.....

Určitě bychom se neměli nechat jimi ovlivňovat tak, abychom ztratili sami sebe....

Musíme se naučit je používat tak, aby nám v životě pomáhaly, ale zároveň, aby nás naprosto nepohltily... Abychom je využili co nejvíce, ale zároveň dělali všechno tak, jak chceme my, podle svého srdce a ne podle malé černé věci na našem stole...

Opět se ocitám duchem na louce, miluji kopretiny, je jich okolo mě spousta, na nebi se v tu chvíli vytvořil mrak připomínající velkého motýla.... vítr mu pomohl rozhybat křídla a on se vydává vstříc krásné budoucnosti plné objevů...